

Sygn. akt III KK 91/13

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Tomasz Grzegorzczak

SSN Włodzimierz Wróbel

Protokolant Anna Korzeniecka-Plewka

w sprawie E. D.

skazanej za czyn z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30.06.200 r. - Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003r., Nr 119, poz.1117 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 sierpnia 2007r.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. dniu 23 maja 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich na korzyść skazanej od wyroku Sądu Rejonowego w B.

z dnia 20 kwietnia 2005 r.,

1. uchyla zaskarżony wyrok i przy zastosowaniu art. 537 § 2 k.p.k. uniewinnia E. D. od popełnienia zarzucanego jej czynu;

2. kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w B. wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2005 r., wydanym w trybie art. 335 § 1 i art. 343 k.p.k., a więc bez przeprowadzenia rozprawy, uznał E. D. za winną tego, że „w dniu 12 grudnia 2004 r. w B. na bazarze przy ul. K., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadzała do obrotu oznaczone podrobionymi znakami towarowymi wyroby w postaci 17 sztuk spodni dresowych z oznaczeniami Nike, 9 bluz dresowych z oznaczeniami Nike oraz 5 bluz dresowych z oznaczeniami Puma, czym działała na szkodę Nike Poland sp. z o.o. oraz Puma sp. z o.o.”, kwalifikując ten czyn jako przestępstwo z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej i za to na podstawie tego przepisu wymierzył jej karę 70 stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł. Na podstawie art. 306 ust. 2 wymienionej ustawy orzekł przepadek odzieży stanowiącej przedmiot przestępstwa.

Wyrok ten uprawomocnił się bez postępowania odwoławczego, jego uzasadnienie nie zostało sporządzone.

Obecnie kasację od tego wyroku na korzyść skazanej E. D. wniósł Rzecznik Praw Obywatelskich. Zaskarżył wyrok w całości, zarzucając „rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie prawa materialnego, to jest art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. Nr 119, poz. 1117 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 sierpnia 2007 r., poprzez błędne przyjęcie, że udział w dalszym (następczym) obrocie towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi wyczerpuje znamię »wprowadzenie do obrotu«, o którym mowa we wskazanym wyżej przepisie”.

W kasacji zamieszczono wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie skazanej od popełnienia przypisanego jej czynu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja, jako w oczywistym stopniu zasadna, zasługiwała na uwzględnienie w całości. Przepis art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 sierpnia 2007 r. stanowił, że podlega karze, kto w celu wprowadzenia do obrotu

oznacza towary podrobionym znakiem towarowym lub oznaczone takim znakiem towary wprowadza do obrotu. Chociaż wobec niesporządzenia uzasadnienia wyroku nie jest możliwe zapoznanie się z rozumowaniem, które doprowadziło sąd orzekający do uznania, że E. D. wyczerpała znamiona tego występku, zebrany w sprawie materiał dowodowy, w szczególności wyjaśnienia oskarżonej, pozwala przyjąć, że stało się tak wobec ustalenia, że oskarżona po zakupieniu na bazarze w W. ubrań oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi, sprzedawała je na bazarze w B., co potraktowano jako wprowadzanie ubrań do obrotu. Praktyka orzecznicza pokazała, że wykładnia zastosowanego przez sąd przepisu nie była rzeczą prostą. Rysujące się w tym względzie trudności skłoniły Sąd Najwyższy do podjęcia w dniu 24 maja 2005 r. uchwały I KZP 13/05 wyjaśniającej, że „»wprowadzeniem do obrotu«, o którym mowa w art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.), jest przekazanie przez producenta lub importera po raz pierwszy do obrotu towarów oznaczonych podrobionym znakiem towarowym” (OSNKW 2005, z. 6, poz. 50). Rozpoznając sprawę E. D. przed podjęciem tej uchwały, Sąd Rejonowy w B. inaczej, w sposób błędny, zinterpretował wymieniony przepis najwyraźniej przyjmując, że penalizuje on nie tylko pierwotne wprowadzenie przez producenta lub importera do obrotu towaru oznaczonego podrobionym znakiem towarowym, ale też dalszy obrót takim towarem. Doprowadziło to do niezasadnego uznania, że oskarżona dopuściła się zarzucanego jej występku.

Słusznie autor kasacji zwrócił uwagę, że oskarżona nie popełniła też przestępstwa z art. 291 § 1 k.k., względnie z art. 292 § 1 k.k., a to wobec niemożności uznania, że nabyte przez nią rzeczy zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego. W tym względzie skarżący trafnie odwołał się do uchwały składu siedmiu sędziów Sąd Najwyższy z dnia 30 czerwca 2008 r., I KZP 8/08 (OSNKW 2008, z. 7, poz. 52) wskazującej, że „zachowanie niebędące »wprowadzeniem do obrotu« w rozumieniu art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r. Nr 119, poz. 1117 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 sierpnia 2007 r., a polegające na dalszym obrocie towarami oznaczonymi podrobionymi

znakami towarowymi, nie stanowi występku określonego w art. 291 k.k. ani w art. 292 k.k., wobec niewypełnienia znamienia »rzecz uzyskana za pomocą czynu zabronionego«.

Mając powyższe na uwadze, w trybie art. 535 § 5 k.p.k. orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku. Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje oparcie w przepisie art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 638 k.p.k.